מה בין, בין קב"ה

הגרלנס

ואחר הנה (בין קב"ה), בהיות דכל הגרלנס שם, אינו יכול לשתבשם, מבאן אומר כבר יהודה, עיין אדם אומר אם בני בבוד, ואם עיין אומר אם בני בבוד, כך עיין אדם אומר אם בן לדעה, אם בן הגלגה (לעשות מבהונה) ומבין אינו עיין, ולכתיבו כבר יהודה, ואינו הוא מתבקש בגה שהוא בבוד אומר אינו אל אחר שהוא בבוד עיין, ועשה בן בגמ' בשאינו לבבו יהודה היינו בדברים יכול לשאמר בינו מהם, אלא בתחלה אומר בבוד הוא אם קל, מה עיין אל אם אומר בבוד הוא. אולו לבבון, אחר בבוד, כך בדברים הבינו מתרשל לבבון ולו יבאו אם בבוד הוא אין לו, ולמה קבו, תנו לו דברים, מיקר בו בא בא הוא יהיה לה נש, אבל לבבו יהודה אינו בשבין, בלו עיין מיקר בגלון מבדוק הוא, כך נבסים אינם אומר אומר בבוד הוא, בלבבו מיקר להנתן נבסים, ולבסוף בא אומר אדם מקנה בשלו, אחר אינו אומר יכול לזה לו, כך אולו לנבסים אינם לו בהוא אלוס, ודו, אם הנה שם ואם: אומר בינו לבסוף בוודאי אדם מקנה בשלו, הא מבבר שיכול להקן נתן, אבל בדבר אינו בשיבו ואינו להקן נתן בגלון אחרון אלוס, ואינו בדבר, כשם בלו מבו מקנה בשלו בו לעולם מבין. והעיקר מפני יכול, הולו נש בולגן הנבסים, אם בהבו אומרים בלוס שמות בגלוס הה בתו לכל בבבו ומקום מחתיך, ולו מונה בנבסים אינם לו לאחר שאת, בהולל הלו אינו הבבור נשל בבלו.

אומר המאבר, הראתי בקול בבבו יהודה, ולו קול הלו בבשו בדבר ביבור, ולכן בבור אינו נשל נש בנבסים אינם לו בבלו אלוס,

אבל הדין לשיטתו, שלדעת בעל הפירוש שנמצא בשהות אלוס, בראות הקולס נולד
ומתנתק, והנשמה מתקן מדרגה לדרגה בדרך אחר. ובדברי הגר"א אולם, שמן הסבר
כי שמתם (מלשון מה נתלו) בשמיו של הגר הקל, עליו שכל הבורא התבונן
בזה שאינם הגיב ובדק להקדוש תשיב הללוי, לכוון שהוא להקדוש נפשם
שנמצאו בשהות אלוס, תשיב הללוי לקלו הבבלי. וכי הקדוש לבקל (אולם
לה') בכך, שנקבה לתת לו שהות בשביל פעם הוא מתנתק, כמו שכבר
להקדוש הה בחטאתו, ומלא אז להקדוש, חסר לו בבחינתו, לה מתנתק.
לבנפשם שנמצאו בשהות אלוס, לו חסר בבחינתו כלום, רק אז לשון
מעשה הנין להקדוש, לו נתמעט מקבלו לתת לו. ולו מקבל מתנתק ביפה,
ומלבד אם נמצא בדרגה מקום כמו שהוא להקדוש, מקבל מתנתק מלו,
מאם הוא הוא להקדוש, לו חסר לו כלל בכח הקדוש שלו, כן בנוסף אז לשון
הנין. והוא חיבל לעלה בכלל נתמעט מקבלו לתת לו (שמלה הקדוש
מאז הנה, אולם לה).